

Základní škola T. G. Masaryka Mnichovice

okres Praha-východ, Bezručova 346, 251 64 Mnichovice

Životopis Jarmily Drábkové

Paní Jarmila Drábková, rodným jménem Šťovíčková, se narodila 8. dubna 1926 v Lázních Bělohrad. Byla třetí ze čtyř děvčat. Její tatínek si však přál syna, a proto děvčata oslovoval chlapeckými jmény. Paní Jarmile říkal Jarko. Jedna z jejích sester, která byla zdravotnice, nešťastnou náhodou zemřela jako mladá.

Tatínek měl povoznictví a maminka chodila do továrny. Koupila však také malé hospodářství a díky tomu Šťovíčkoví nikdy nezažili hlad. Děti se však musely do všech polních prací zapojovat a často pracovaly velmi těžce. Hospodářství jim po únoru 1948 vzali, protože bylo v lánu JZD, oni však do družstva nikdy nevstoupili. Tatínkovi v té době také zabavili koně. Měl dva, ale jednoho z nich mu po čase pro jeho jankovitou povahu vrátili.

Základní škola T. G. Masaryka Mnichovice

okres Praha-východ, Bezručova 346, 251 64 Mnichovice

Paní Drábková se výborně učila. Ráda psala slohy a obecně měla ráda český jazyk. Za odměnu byla dokonce i na všesokolském sletu v roce 1938. Za Hitlera se jí, s finanční pomocí nejstarší sestry, podařilo vystudovat obchodní školu, kterou těsně poté, co ji dokončila, zavřeli a udělali z ní sanatorium.

Jedna z tet paní Drábkové se vdala na Smržovku, do Sudet. Jarmilka za války tetě nosila tajně potraviny. Její rodiče spoléhali na to, že si děvčete vojáci všimnout nebudou, a také se tak stalo. Ráda vzpomíná na to, jak se za války chodívalo do okolních vesnic na tajné tancovačky.

Za okupace byla totálně nasazená ve Škodovce v Hradci Králové. Pracovala neuvěřitelných 40 let v autodružstvu jako účetní, kde dělala všechno. Velmi špatně však nesla, že autodružstvo vzniklo díky majetku drobných podniků, které byly zabaveny jejich majitelům.

V Třebechovicích se jí narodil první syn. Manželova maminka byla Ruska, provdala se za českého legionáře a s ním přišla do Čech. Babiččiným přáním bylo pokřtít jejího prvního vnuka Dimitrij. Paní Drábkové se to nakonec podařilo usmlouvat na Borise. Její tchán, se kterým se však nikdy nesešla, za války pracoval jako poštovní úředník. Spolu s několika dalšími zaměstnanci pošty zadržel některé z dopisů, které směřovaly na gestapo. U soudu byli okamžitě odsouzeni a popraveni. Na jejich památku je dodnes na poště v Hradci Králové pamětní deska s nápisem „Padli, abyste žili“.

V padesátých letech se pak z Třebechovic přestěhovala do Prahy. Zde se jí narodil syn Petr, který však před několika lety zemřel. Tato doba pro ni byla nejtěžším obdobím jejího života a dodnes tuto bolest nepřekonala. Velký citový vztah měla také ke své mamince, které si velmi vážila a která byla velmi hodná.

Když jsme se ptali paní Drábkové na válku, odpověděla, že se jí moc nedotkla. Podle ní to mnohem horší než za války a za Hitlera bylo za komunistů. Ti prý lidem u nás napáchali horší věci než gestapo a není rodiny, která by tou dobou nebyla poškozena.

Její životní moto zní: „*Když člověk vědomě nikomu neublíží, tak že se mu to vrátí.*“